

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **V. D. A.**, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. OAM-144/LE-LE05-NV-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2014, č. j. 2 A 22/2014 – 17,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2014, č. j. 2 A 22/2014 – 17, a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. OAM-144/LE-LE05-NV-2014, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Janu Lipavskému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. OAM-144/LE-LE05-NV-2014. Tímto rozhodnutím žalovaný nepovolil stěžovateli vstup na území České republiky ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Jako důvod nepovolení vstupu stěžovatele na území České republiky uvedl žalovaný možnost ohrožení veřejného pořádku. Stěžovatel nesplňoval podmínky pro vstup na území

České republiky, a potažmo i do schengenského prostoru, protože nedisponoval potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly. Stěžovateli sice bylo Zastupitelským úřadem ČR v Akkře vydáno vízum ČR typu C s platností od 24. 4. 2014 do 4. 5. 2014, dne 2. 5. 2014 mu však byl policisty Inspektorátu cizinecké policie Praha - Ruzyně odepřen vstup na území České republiky, neboť při hraniční kontrole nebyl schopen prokázat účel a podmínky předpokládaného pobytu na území, jak vyžaduje článek 5 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 tzv. Schengenského hraničního kodexu. Teprve poté, co byl po odepření vstupu na území Policií ČR vyzván, aby vycestoval z území schengenského prostoru, učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dle zákona o azylu. Žalovaný proto dospěl k závěru, že se stěžovatel podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území České republiky a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Stěžovatel neuvedl ani žádnou skutečnost, na základě které by mohl být zařazen pod tzv. zranitelné osoby dle § 73 odst. 7 zákona o azylu, kterým je nutno vstup na území České republiky umožnit.

Městský soud v Praze předně uvedl, že o povolení vstupu na území České republiky cizinci, který učiní prohlášení o mezinárodní ochraně, je žalovaný povinen dle § 73 odst. 4 věta druhá zákona o azylu rozhodnout do 5ti dnů od učiněného prohlášení. S ohledem na takto stanovenou délku řízení nemůže žalovaný provádět podrobné důkazní řízení, ale vychází ze skutečností, které jsou mu známy či které vyjdou najevo z prohlášení cizince při hraniční kontrole v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Městský soud v Praze poukázal na to, že stěžovatel učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Václava Havla Praha teprve poté, co byl informován o tom, že je mu vstup na území České republiky odepřen z důvodu nesplnění podmínky pro vstup na území smluvních států dle článku 5 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006. Byl tedy opodstatněn závěr žalovaného, že stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Městský soud v Praze se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel není zranitelnou osobou podle § 73 odst. 7 zákona o azylu. Zdůraznil, že stěžovatel při kontrole v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Policií ČR neuvedl žádnou skutečnost, ze které by bylo možno usuzovat, že patří mezi tzv. zranitelné osoby. Tyto skutečnosti nevyplývají ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítl, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil otázku, zda je žalovaný při svém rozhodování vázán čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 tzv. Schengenského hraničního kodexu. Podle zákona č. 326/1999 Sb. posuzuje splnění podmínek pro vstup na území podle Schengenského hraničního kodexu Policie ČR, nikoli žalovaný. Prohlášením o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu se však žadatel dostává pod působnost zákona o azylu, v němž jsou důvody pro neumožnění vstupu na území České republiky odlišné. Stěžovatel se domnívá, že samotná skutečnost, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje podmínky pro povolení vstupu podle čl. 5 Schengenského hraničního kodexu, nemůže vést bez dalšího k závěru, že by mohl porušit veřejný pořádek České republiky. Odkázal přitom na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 – 50. Fakt, že stěžovatel neučinil prohlášení o úmyslu požádat o poskytnutí mezinárodní ochrany před odepřením vstupu na území, samo o sobě nepodporuje závěr žalovaného, že by se snažil zneužít azylovou proceduru a obejít vízovou proceduru včetně dalších povinností cizince při vstupu na území České republiky. Žalovaný měl vzít v úvahu úmysl stěžovatele požádat o mezinárodní ochranu po vstupu na území České republiky a současně zhodnotit, zda lze jeho žádost o mezinárodní ochranu považovat

pokračování

za zjevně nedůvodnou a zneužívající azylovou proceduru. Stěžovatel se dále domnívá, že se na řízení o povolení vstupu na území vztahují základní zásady správního řízení a právo na spravedlivý proces. Nesouhlasil se závěrem žalovaného a Městského soudu v Praze o tom, že žalovaný nemá v rámci řízení povinnost aktivně zjišťovat, zda je stěžovatel zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze. Stěžovatel sám neuvedl (např. před Policií ČR při hraniční kontrole či při prohlášení o mezinárodní ochraně) a ani ze zjištěných podkladů nevyplývaly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by měl být posuzován jako tzv. zranitelná osoba ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Ani ve své kasační stížnosti stěžovatel neuvádí, v čem má být jeho zranitelnost spatřována. Žalovaný dále konstatoval, že domněnka o možném ohrožení veřejného pořádku byla ve věci stěžovatele naplněna. Zákonné požadavky pro vstup cizince na území České republiky totiž nebyly splněny, stěžovatel při prvním kontaktu s úřady České republiky svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu neprojevil, učinil tak až v situaci, kdy měl z území vycestovat. Tyto skutečnosti nebyly v řízení objektivně zpochybněny. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti především namítl, že se žalovaný při posouzení otázky, zda by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, nezabýval tím, zda se stěžovatel skutečně snažil o zneužití azylové procedury.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v posuzované věci žalovaný vydal rozhodnutí ve věci nepovolení vstupu stěžovatele na území ČR, nikoli ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Ustanovení § 73 zákona o azylu s výjimkou odst. 7 tohoto ustanovení, z kterého vyplývá, že některá tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu (mučení, znásilnění nebo podrobení jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí) je třeba zohlednit již přímo v řízení o povolení vstupu na území, vskutku výslovně nestanoví, že v řízení o nepovolení vstupu je třeba vypořádat se s tvrzeními cizince relevantními z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany. V posuzované věci je však nutno zohlednit čl. 35 odst. 3 směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále též „Procedurální směrnice“), dle kterého *v případě, že příslušný orgán odmítne povolit vstup, uvede věcné a právní důvody, proč se žádost o azyl považuje za nedůvodnou nebo nepřijatelnou*. Letištní řízení podle § 73 zákona o azylu totiž představuje formu řízení na hranicích existující dle českých předpisů platných k 1. 12. 2005 a je třeba na něj aplikovat čl. 35 odst. 2 až 5 procedurální směrnice. Požadavky uvedené v čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice platí nejen pro řízení o mezinárodní ochraně, ale též pro řízení o nepovolení vstupu konané v tranzitních prostorách, resp. v přijímacím středisku mezinárodního letiště. Primárně je tedy nezbytné použít takový výklad vnitrostátního ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu, který je v souladu s právem EU, tj. i s čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice. Podle Nejvyššího správního soudu takovému eurokonformnímu výkladu a aplikaci předmětného ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu nic nebrání, neboť toto ustanovení právě prostřednictvím neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“ dává orgánům aplikujícím právo prostor pro takový způsob aplikace práva. Předpoklady pro nepovolení vstupu na území tak nejsou splněny u takového žadatele o mezinárodní ochranu, který požádal o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, u něhož nelze v rámci předběžného

posouzení jeho žádosti učinit závěr, že je nedůvodná či nepřijatelná. Takovému žadateli pak ministerstvo umožní vstup na území a dopraví jej do azylového zařízení na území.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje i na účel § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, kterým je pomocí institutu nepovolení vstupu zabránit cizincům v jejich protizákonném vstupu na území České republiky, pokud se tyto osoby pokouší bezdůvodně dovolávat udělení mezinárodní ochrany, i když je zřejmé, že žádné azylově relevantní důvody nemají. Tomu nasvědčuje i důvodová zpráva k zákonu č. 2/2002 Sb., kterým byl novelizován zákon o azylu a kterým byla zavedena úprava tzv. letištního řízení, která s jistými následnými změnami platí do současnosti. Důvodová zpráva k § 73 zákona o azylu říká: „*Zvláštní úprava řízení na letišti s užitím specifických zkrácených lhůt umožňuje prvotní, rychlé a efektivní odlišení osob, jejichž žádost je zjevně nedůvodná, a zamezí tak za splnění zákonem stanovených podmínek jejich vstupu na území (nebude se jednat o cizince, kteří jsou oprávněni k pobytu na území podle zákona o pobytu cizinců).*“ (Srov. sněmovní tisk č. 921/0, Poslanecká sněmovna, III. volební období, www.psp.cz).

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 Azs 200/2014 – 38, www.nssoud.cz, současně vyplývá, že samotná skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až poté, co bylo žadateli zneplatněno vízum, a byl Policií ČR vyzván, aby vycestoval z území schengenského prostoru, nelze bez dalšího považovat za účelovou (bod 33 rozsudku).

Z výše uvedeného je tak zřejmé, že žalovaný se měl již v řízení o povolení vstupu na území v souladu s čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice zabývat skutečnostmi uvedenými v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito skutečnostmi se však žalovaný vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí tak je nezákonné pro rozpor s požadavky čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice. Stejně tak Městský soud v Praze při vyhodnocení otázky, zda se stěžovatel snažil o zneužití azylové procedury, poukázal pouze na to, že stěžovatel učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště teprve poté, co mu byl vstup na území České republiky odepřen z důvodu nesplnění podmínky pro vstup na území smluvních států dle čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 (schenegenský hraniční kodex). Nejvyšší správní soud podotýká, že v projednávané věci postačovalo s ohledem na lhůtu 5 dnů stanovenou v § 73 odst. 4 zákona o azylu stručné vyhodnocení situace v zemi původu stěžovatele a důvodů uváděných v žádosti o mezinárodní ochranu, zejména z hlediska nepřijatelnosti či zjevné nedůvodnosti takové žádosti. Teprve v navazujícím řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž úkolem žalovaného podrobně se vypořádat s tím, zda žádost o udělení mezinárodní ochrany je přijatelná a důvodná, či nikoliv.

Nejvyšší správní soud současně podotýká, že s ohledem na obsah samotného vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti lze usuzovat, že žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu nebylo možné za zjevně nedůvodnou či nepřijatelnou považovat. Ve svém vyjádření totiž žalovaný uvedl, že o žádosti stěžovatele podané dne 7. 5. 2014 nebylo ke dni 5. 12. 2014 dosud rozhodnuto, neboť vzhledem k politickým důvodům žádosti a době odchodu stěžovatele z vlasti bylo nutno opatřit relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu.

Nejvyšší správní soud se pro úplnost vyjadřuje i k závěrům svého rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 – 50, na který žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí. Podle tohoto rozsudku může být neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení k pobytu či vízum), důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. V prvé řadě je třeba zohlednit, že skutkové okolnosti nyní posuzované věci a věci, již se zabýval Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 2 As 14/2009, jsou značně odlišné. V nyní posuzované věci totiž stěžovatel přicestoval v době platnosti svého

pokračování

víza, tj. oprávněně, kdežto ve věci sp. zn. 2 As 14/2009 žalobce vůbec nedisponoval potřebným vízem či povolením k pobytu v ČR, neboť měl pouze letenku a vízum do Ruska. Další rozdíl spočívá v důvodech a okolnostech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které, jak výše uvedeno, třeba v souladu s požadavky Procedurální směrnice zohlednit i při rozhodování o (ne)povolení vstupu cizince na území. Odlišnost obou věcí pramení z toho, že ve věci sp. zn. 2 As 14/2009 Nejvyšší správní soud rozhodoval za situace, kdy již ve věci vedené pod sp. zn. 2 Azs 11/2009 rozhodl o dříve podané kasační stížnosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany tak, že řízení o kasační stížnosti zastavil z důvodu, že nebylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele [§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu].

Nejvyšší správní soud dále přisvědčil námitce stěžovatele, že Městský soud v Praze dospěl k nesprávnému závěru, že je žalovaný při svém rozhodování vázán čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 tzv. Schengenského hraničního kodexu. Nejvyšší správní soud předně upozornil na to, že žalovaný své rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu neopřel o čl. 5 odst. 1 písm. c) tohoto kodexu. Pouze při popisu skutkového stavu konstatoval, že na základě tohoto ustanovení byl stěžovateli dne 2. 5. 2014 odepřen policisty ICP Praha - Ruzyně vstup na území České republiky. Nejvyšší správní soud připomíná, že žalovaný ve věci rozhodoval poté, co stěžovatel dne 2. 5. 2014 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Žalovaný tedy již rozhodoval v režimu zákona o azylu, který mimo jiné stanoví postup a podmínky, za nichž Česká republika poskytuje v odůvodněných případech ochranu uprchlíkům, což představuje mezinárodní závazek České republiky plynoucí např. z Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu k této úmluvě z roku 1967 publikovaných sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb. Podle čl. 5 odst. 4 písm. c) Schengenského hraničního kodexu může členský stát státním příslušníkům třetích zemí, kteří nesplňují jednu nebo více podmínek stanovených v odstavci 1, povolit vstup mimo jiné též vzhledem ke svým mezinárodním závazkům. Podle bodu 20 odůvodnění téhož kodexu *toto nařízení ctí základní práva a zachovává zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie. Mělo by se používat v souladu se závazky členských států v oblasti mezinárodní ochrany a zásady nenavracení.* Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že při rozhodování žalovaného o povolení vstupu stěžovatele nebylo možné aplikovat § 5 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu.

Stěžovatel dále zpochybnil postup žalovaného při zjišťování skutkového stavu, tedy toho, zda je tzv. zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. K tomu je možné uvést, že rozhodnout o povolení vstupu je ministerstvo povinno do 5 dnů od doby, kdy cizinec učiní prohlášení o mezinárodní ochraně. Řízení o povolení vstupu na území je samostatným řízením, které probíhá nezávisle na jiných řízeních (např. řízení o mezinárodní ochraně, řízení o správním vyhoštění) a vede se v režimu správního řádu. V rámci tohoto řízení je tak třeba uplatnit veškeré procesní záruky, s nimiž správní řád počítá. Přestože lhůta k vydání tohoto rozhodnutí je poměrně krátká, žalovaný nemůže rezignovat na povinnost vyjít v souladu s § 3 správního řádu z úplně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud přisvědčil Městskému soudu v Praze v tom, že pro řízení o povolení vstupu na území je nepochybně stěžejní výpověď samotné osoby, jejíž možná zranitelnost má být posouzena. Z obsahu spisového materiálu však nevyplývá, že by žalovaný před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele k věci vyslechl, v době vydání rozhodnutí (dne 5. 5. 2014) neměl žalovaný k dispozici ani žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 5. 2014. Žalovaný tedy stěžovateli vůbec neposkytl před vydáním rozhodnutí možnost jakkoli se k dané věci vyjádřit a uplatnit důvody, na základě nichž je podle § 73 odst. 7 zákona o azylu vstup na území povolen, natož aby jej seznámil s podklady pro rozhodnutí. Tím bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces vyplývající nejen z ustanovení správního řádu (§ 36 odst. 1, 2 a 3), ale přímo z čl. 38

odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud dodává, že o absenci řádného posouzení podmínek § 73 odst. 7 zákona o azylu svědčí i to, že žalovaný konstatoval, že vzal v úvahu i skutečnosti uváděné stěžovatelem v předchozím správním řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Ze spisu však nevyplývá, že by v minulosti bylo se stěžovatelem vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, skutečnosti zjištěné v řízení o žádosti ze dne 7. 5. 2014 pak žalovaný neměl v době svého rozhodování k dispozici. Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo závažnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, přičemž pro tuto vadu měl Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. sám zrušit. Jestliže tak neučinil, ale pouze převzal závěry správního orgánu o nedůvodnosti námitky stěžovatele k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, a jeho žalobu zamítl, je jeho rozhodnutí vadné a nemůže obstát.

Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

V daném případě je zřejmé, že při posouzení otázky nebezpečnosti stěžovatele dle § 73 odst. 4 písm. c) azylového zákona nebyly žalovaným ani Městským soudem v Praze dostatečně posouzeny všechny relevantní skutečnosti, resp. nebylo náležitě zváženo, zda se stěžovatel skutečně snaží o zneužití azylového řízení. Současně bylo správní řízení zatíženo závažnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť stěžovateli nebylo umožněno se ve správním řízení vyjádřit v souladu s § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že je v projednávané věci účelné vedle zrušení rozsudku krajského soudu i zrušení rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud tak podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze. Současně s tím podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Tomu také podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení. V něm je podle odstavce 5 téhož ustanovení žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, že zhodnocení podmínek pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu musí v případě žadatele o mezinárodní ochranu, který požádal o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, zahrnovat i předběžné posouzení toho, zda je jeho žádost nedůvodná či nepřípustná. Zároveň je nutno stěžovateli umožnit se ve správním řízení k dané věci vyjádřit v souladu s § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, a to zejména k důvodům § 73 odst. 7 zákona o azylu.

Jelikož je Nejvyšší správní soud za této procesní situace posledním soudem, který o věci rozhodl, musí též rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení ve smyslu § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Stěžovatel měl v projednávané věci plný úspěch, žádné náklady mu však v souvislosti s tímto řízením prokazatelně nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti,

pokračování

tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 6.200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1.428 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 8.228 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu